

Bayer Zsolt: Nincs itt semmiféle generáció

2023 május 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A fiatalok mindössze 0,03333 százalékát használja fel céljaira a neomarxista-liberális csorda

„Egy dühös, cserben hagyott generáció alapélménye lett a könnygázszag” – ezzel a címmel hágta meg ezredszer is a valóságot, a becsületet és a jó ízlést a 444, úgyis, mint a nagy természet? amerikai szolgálatok egyre rosszabbul fizetett, egyre kiéltebb prostija.

Nézzük el?ször a „generációt”.

El?bb egy kis matek.

Mivel a valóságon és a becsületen permanensen er?szakot tev? baloldali (ugyan! neokomcsi!) valamint liberális (ugyan! liberálfasiszta!) narratíva szerint „16–17 éves gyerekek”, továbbá „fiatal feln?ttek” voltak jelen a karmelita kolostornál, így 16 és 22 év között böngésztem át a KSH népesedési adatait, e szerint ebben a korosztályban nagyjából hétszázezer f? él ma Magyarországon.

A karmelitához elment h?zöngeni és provokálni, plüss Che Guevarát és fröccsöntött Cserny Józsefet játszani – legyünk nagylelk?ek – kétszáz hülye. Persze azt sem tudják, ki Che Guevara, ki Cserny József, ellenben biztosan tudják, mi az a genderfluid, és lássuk be, ez is egy tudás.

Nos tehát, kétszáz hülye.

E generáció létszáma hétszázezer f?. Ennek egy százaléka hétezer f?. A 0,1 százaléka hétszáz f?. A kétszáz ennek kevesebb mint a harmada. Vagyis ott volt a karmelitánál kiélni frusztrációit a generáció 0,03333 százaléka. Felfelé kerekítve. Természetesen egy hétszázezer f?t számláló generáció 0,03333 százalékát lehet magának a generációnak nevezni, csak ahhoz 444-nek, Czinkóczi Sándornak, libsinek, komcsinak, valóságon, becsületen er?szaktev?nek kell lenni – sine nobilitas, sine patria, sine gender, sine cogitatio –, és máris minden stimmel.

De vessünk egy pillantást arra is, kikb?l állt ez a 0,03333 százaléknyi „generáció”.

F?leg a budapesti elitgimnáziumok (bármit is jelentsen ez ma már) hülyegyerekei k…rvaanyáztak meg f…szoztak a miniszterelnöki hivatal el?tt, jöttek egyenesen a mamahotelb?l, a középosztály, fels?-középosztály pihepuha párnái közül, valódi problémájuk nem volt soha, a nélkülözést, a nincset hírb?l sem ismerik, mindig mindent a fenekük alá toltak, puhák, akarattalanok, viszont unatkoznak, így aztán remekül fel tudják ?ket használni a magukat politikusnak nevez?, agy nélküli szúnyogcs?dörök, a hazaáruló gazemberek és a megdöbbent?en jelentéktelen senkik – mindenki válogassa ki a megfelel?t magának Fekete-Gy?rt?l Hadházyn át egészen Gelencsérig meg Tomposig.

Ez a 444 generációja. Akkor ezt tisztáztuk.

Nézzük meg azt is, hogy is van ez a generáció cserben hagyva.

Hát nagyon. De tényleg.

Ingyenes oktatás, ingyenes tankönyv, ingyen iskolai étkezés, az Egyesült Államokkal ellentétben visszafizethet? diákhitel, melyet gyermekvállalás esetén vissza sem kell fizetni, adómentesség 25 éves korig, kedvezményes hitelek garmadája, csok, falusi csok, babaváró hitel, nagycsaládosok adómentessége – nos, ez a generáció ilyen csúnyán cserben hagyatott. Jól jött volna egy ilyen cserbenhagyásos gázolás az én generációmnak is. S a mi szüleink generációjának is. De sajnos bennünket nem hagytak ilyen csúnyán cserben, így aztán nem volt id?nk elhülyülni.

Nekünk csak a rendszerváltás maradt. Valódi tét, igazi kockázat, tényleges egzisztenciális fenyegetettség, valódi hit, h?ség (fides) és valódi bátorság. Jól jön az ilyesmi, mert ebb?l lesz aztán az összetartozás élménye, amely megteremt egy igazi generációt, egy igazi közösséget, jó esetben egy valódi nemzetet.

Mindennek gyönge utánzatát, fröccsöntött kiadását, paródiáját adja most el? egy generáció 0,03333 százaléka, ezeket a szerencsétlen nyomorultakat használja fel a neomarxista-liberális csorda, a másik 0,03333 százalék, hogy maga el?tt tolva ?ket észre vétesse magát, s úgy t?njön, mintha lenne. Ezek a sárga m?anyag hullám fekete zártszelvényen, melyet az NGO-k próbálnak felszerelni a magyar nemzeti közösség gyönyör? szecessziós

palotájára. Ezt csinálták mindig, ez létezésük lényege. Elég megnézni, mit m?veltek nálunk az arisztokrácia csodálatos palotáival, kastélyaival, aztán elégedetten gusztálták és csettintgettek hozzá.

Na, hát ezek vannak ott hetente a karmelitánál.

És – szerencsére – nincs annyi eszük, hogy valaha is belássák, teljesen kontraproduktív, amit m?velnek. Végképp elundorítják maguktól a nemzetet, amelyet persze ezek értelmezni sem tudnak, amelyet igazából gy?lölnek, megvetnek, amelyhez nincs és soha nem volt semmi közük, amelyr?l azt hiszik, meg kell haladni. Zöld példaképeik egyike a német (néééémeeeet???) alkancellár, bizonyos Robert Habeck, aki így szólott: „Mindig hányingert kaptam, ha a hazaszeretet szót hallottam. Soha nem tudtam mit kezdeni azzal, hogy Németország, és ma sem tudok.”

Ezek ilyenek. Mind ilyen.

S pontosan így és e szerint kell viszonyulni hozzájuk. Végtelen türelemmel – persze nincs az a türelem, amit ezek ne tudnának elapasztani, sebaj, majd meglátjuk, azután mi lesz – és soha meg nem értéssel. Teljes tévúton jár, aki azt hirdeti, hogy ezeket meg kell érteni. Nem kell megérteni, mert nincs mit megérteni rajtuk. Kezelni kell ?ket. Rejt? tanít, hogyan:

„Viszont Vanek úr, aki csak annyit tudott, hogy légionáriusok számára felszerelt poggyásza van az ágya felett, kissé meglep?dött, amikor mindössze egy névvel megjelölt szivardobozra bukkant. Ebben lenne minden, ami egy légionáriusnak kell? Nem tévedett megint ez a Petrovics?

Valaki megszólalt mellette.

– Még be sem mutatkozhattam: nevem Würfli Fedor, tánc- és illemtanár. – Örvendek. Van… van itt valaki, aki szintén Fedor. Nevem Petrovics. – Nem Gorcsev az álneve? – Nem. Petrovics az álnevem. Gorcsev az igazi. – És Tintoretto? – Mit kér? – Mondom, Tintoretto. Vanek úr egy ideig tanácstalanul pislogott. – Ön olasz? – Svájci vagyok. – Sajnos nem tudok svájciul… – Levette a szivardobozt. – Érdekes ez a kis poggyász – mondta.

Würfli úr elnéz?en mosolygott. – Ne feszegessük… – Nem is kell. Csak elvágom a kötelet, az elég, így… hm. Mondja kérem, ez egy komplett légionáriusfelszerelés? És el?vette a doboz tartalmát: két használt kapca, egy darab spárga, néhány álkulcs, valamint egy dugóhúzó és igen sok szivarvég. – Lehet – mondta Würfli. – Még nem kaptam meg a felszerelést. – Minek fontos a sivatagban a dugóhúzó? – t?n?dött Vanek úr. – És miért látják el a katonákat álkulccsal meg szivarvéggel? – Talán a dohány levelét gyógyszerül használják. Ugyanis az afrikai katonák mind skorbutot kapnak.

Vanek úr idegesen kirázta a dobozt. – Én nem kaptam. Vagy ha igen, akkor ellopták a skorbutomat innét. Würfli úr kíváncsian nyújtogatta a nyakát. – A szimbola benne van? – Mit csináljak? – kérdezte Vanek úr hökkenten. – Állítsa össze a három darabot. – Miféle darabot… - Hát, amit a dobozban tart. – A szivarvégeket? – Ne tréfálkozzon, kérem. Csavarja össze a hármat, és fújjon valamit. – Jó – biztatta egy nyájas idegorvos megnyugtató mosolyával Vanek úr –, majd összecsavarom a spárgát a kapcával és fújom…”

Nos, kedves barátaim, egy generáció 0,03333 százalékának kell egy ideggyógyász megnyugtató mosolyával játszani valami szépet minden héten a karmelitánál. Egészen addig, ameddig kitart a türelem.

Aztán majd meglátjuk…

Bayer Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló